

Τι είναι ένας Άγιος

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο:pravmir.ru

Σε πολλούς χριστιανούς ή μή, υπάρχει μία σύγχυση για το τι είναι ένας άγιος. Τα κριτήρια είναι λαθεμένα και η εικόνα που έχουν στο νού τους είναι κακέκτυπη. Γι' αυτό χρειάζονται κάποιες διασαφηνίσεις.

Α. Πρώτ' απ' όλα πολλοί νομίζουν πως άγιος είναι ένας μεγάλος άνθρωπος, που διέπρεψε σε κάποιον τομέα. Έτσι τον τοποθετούν δίπλα σε τόσους «μεγάλους» που διέπρεψαν κάπου, έκαναν έντονη την παρουσία τους, σφράγισαν την εποχή τους κι έγραψαν ιστορία. Όμως η εκκλησία έχει άλλα κριτήρια και γι' αυτό υπάρχει μια μεγάλη διαφορά, ένα χάσμα μέγα. Άλλο άγιος, άλλο μεγάλος. Ο άγιος είναι πέρα για πέρα αληθινός άνθρωπος. Δεν φοβάται κανένα, γιατί όλους τους αγαπάει και «η αγάπη έξω βάλλει τον φόβον». Ο μεγάλος, ο φημισμένος, φοβάται τους πάντες, γιατί δεν αγαπάει. Ο άγιος, ακόμη, δεν φοβάται κανένα γιατί δεν έχει να κρύψει τίποτα, ενώ ο μεγάλος έχει να κρύψει πολλά. Ο άγιος όσο κοντύτερα κοιτάζεται, τόσο περισσότερο κερδίζει. Οι σπουδαίοι και οι τρανοί του κόσμου τούτου, δεν

ανέχονται το πλησίασμα, το κοίταγμα από κοντά. Φανερώνουν πράγματα, που τους γκρεμίζουν απ'τα ψηλώματα, που έστησαν οι ίδιοι για τον εαυτό τους.

Οι άγιοι λοιπόν, δεν είναι μεγάλοι; Για τα κριτήρια του κόσμου, όχι. Για την εκκλησία, ναι. Για τον κόσμο μεγάλος σημαίνει τον ικανό που μπορεί να συνθλίψει, να πληγώσει, να κτυπήσει τον άλλο, να πατήσει επί πτωμάτων για να ανεβεί. Μεγάλος για την εκκλησία είναι ο άγιος, δηλαδή, ο ελάχιστος, ο ευαίσθητος, ο ταπεινός, ο αγαπών, που δέχτηκε τη χάρη του Θεού και είναι ανίκανος να κάνει το κακό στον άλλον, ανίκανος να τον πληγώσει. Και ικανός να υποφέρει, να υπομένει, να σταυρώνεται, να πεθαίνει αυτός, για να ζούν, να προκόβουν, να χαίρονται και να σώζονται οι άλλοι. Είναι αυτοί που θυσιάζονται για όλους τους άλλους, για το σώμα του Χριστού, την εκκλησία.

Β. Ακόμη, πολλοί έχουν την εντύπωση ότι ο άγιος είναι ο αναμάρτητος, ο αλάθητος. Κι εδώ υπάρχει σύγχυση. Οι μεγάλοι και οι τρανοί του κόσμου τούτου, είναι, ή μάλλον κατάφεραν να φαίνονται αλάθητοι και αναμάρτητοι. Σε κάθε λάθος τους, σε κάθε αποτυχία τους, καταβάλουν προσπάθεια να πείσουν τους πάντες ότι αυτό είναι το σωστό. Φοβούνται την παραδοχή του λάθους τους για να μην γκρεμιστεί το είδωλό τους, για να μή χαλάσει το «ίματζ» που με τόσο επιμέλεια έφτιαξαν κι έτσι εκπέσουν στα μάτια των άλλων. Γι'αυτό και συνεχώς απομακρύνονται και κρατούν «αποστάσεις ασφαλείας» από τους άλλους. Ο άγιος όμως δεν φοβάται κάτι τέτοιο. Γνωρίζει πολύ καλά ότι άγιος δεν σημαίνει αναμάρτητος, αλάθητος, αλλά μετανιών. Γι'αυτό και οι άγιοι δεν ντρέπονταν να αποκαλύψουν τον αμαρτωλό εαυτό τους, δεν δίσταζαν να μιλήσουν για τις πτώσεις και τα λάθη τους. Αυτό έδινε κουράγιο στους αδελφούς τους και βοηθούσε στο πλησίασμα μεταξύ τους.

Γ. Με τα κοσμικά κριτήρια πολλοί θεωρούν πως ο άγιος είναι ο φτασμένος, ο πετυχημένος, ο δοξασμένος κατά κόσμον, όπως όλοι οι «μεγάλοι» και φημισμένοι. Όλοι θαυμάζουν τον «μεγάλο», δηλαδή αυτόν που έχει χρήμα, ανέσεις, διπλώματα, θέσεις, αξιώματα, κοινωνική επιφάνεια, δόξα. Όμως τι σχέση έχουν όλ' αυτά με τον άγιο; Για κάθε άγιο πλούτος του είναι η πτωχεία, άνεση η κακοπάθεια, θέση και αξίωμα η θυσιαστική διακονία, δόξα του η ταπείνωση και η περιφρόνηση από τους μεγάλους. Με άλλα λόγια, κάθε άγιος ήταν ένας σταυρωμένος, διωγμένος, περιφρονημένος, δηλαδή αποτυχημένος κοινωνικά. Δεν έφερε πάνω του κοσμικά παράσημα, αλλά «τα στίγματα του Κυρίου Ιησού».

Πηγή: «Οι άγιοι και τα χαριτόβρυτα λείψανά τους», Έκδοση Ιεράς Μητροπόλεως Αργολίδος, Ναύπλιο